

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσίων: Gennaro Cafaro

Ανααιρεσίβλητη: DQ

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Αντιβαίνει η εθνική ρύθμιση που περιέχεται στην πρωθυπουργική απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2008, η οποία, κατ' εφαρμογή του άρθρου 748, τρίτο εδάφιο, του κώδικα ναυσιπλοΐας και αεροπλοΐας, περιλαμβάνει κανονισμό σχετικά με τα όρια απασχόλησεως του ιπτάμενου προσωπικού της CAI Spa, και ειδικότερα προβλέπει την αυτόματη λύση της σχέσεως εργασίας με τη συμπλήρωση του 60ού έτους ηλικίας, στον κανονισμό 1178/2011 ⁽¹⁾ κατά το μέρος που αυτός καθορίζει στο 65ο έτος της ηλικίας το όριο για την απασχόληση των χειριστών αεροσκαφών στις εμπορικές αερομεταφορές, και, μπορεί ο τελευταίος, αφότου μείνει ανεφάρμοστη η ειδική εθνική ρύθμιση, να εφαρμοστεί εν προκειμένω;
- 2) Επικουρικός, για την περίπτωση που κριθεί ότι ο κανονισμός δεν έχει εφαρμογή *ratione materiae* στην υπό κρίση υπόθεση, αντιβαίνει η προαναφερθείσα εθνική ρύθμιση στην αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ηλικίας, η οποία προβλέπεται στην οδηγία 2000/78 ⁽²⁾ και στον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (άρθρο 21, παράγραφος 1), όπως η αρχή αυτή συγκεκριμενοποιείται με την οδηγία 2000/78;

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΕ) 1178/2011 της Επιτροπής, της 3ης Νοεμβρίου 2011, για τον καθορισμό τεχνικών απαιτήσεων και διοικητικών διαδικασιών όσον αφορά το ιπτάμενο προσωπικό πολιτικής αεροπορίας δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 216/2008 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ L 311, σ. 1).

⁽²⁾ Οδηγία 2000/78/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2000, για τη διαμόρφωση γενικού πλαισίου για την ίση μεταχείριση στην απασχόληση και την εργασία (ΕΕ L 303, σ. 16).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Vilniaus apygardos administracinis teismas (Λιθουανία) στις 26 Ιουνίου 2018 — AW, BV, CU, DT κατά Lietuvos Respublika, atstovaujama Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnybos, Bendrojo pagalbos centro ir Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos

(Υπόθεση C-417/18)

(2018/C 352/21)

Γλώσσα διαδικασίας: η λιθουανική

Αιτούν δικαστήριο

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγοντες: AW, BV, CU, DT

Εναγόμενη: Lietuvos Respublika, atstovaujama Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnybos, Bendrojo pagalbos centro ir Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos [Δημοκρατία της Λιθουανίας, εκπροσωπούμενη από τη Ρυθμιστική Αρχή Τηλεπικοινωνιών της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, το Κέντρο Άμεσης Επεμβάσεως και το Υπουργείο Εσωτερικών της Δημοκρατίας της Λιθουανίας]

Προδικαστικά ερωτήματα

1. Επιβάλλει το άρθρο 26, παράγραφος 5, της οδηγίας 2002/22/ΕΚ ⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2009/136/ΕΚ ⁽²⁾, την υποχρέωση παροχής πληροφοριών για τη θέση του καλούντος στις περιπτώσεις κλήσεων πραγματοποιούμενων από συσκευές κινητών τηλεφώνων χωρίς κάρτες SIM;
2. Στην περίπτωση που η εθνική νομοθεσία κράτους μέλους παρέχει στους ιδιώτες τη δυνατότητα πραγματοποίησεως κλήσεων στον ευρωπαϊκό αριθμό έκτακτης ανάγκης «112» χωρίς κάρτα SIM, σημαίνει το γεγονός αυτό ότι πρέπει να παρέχονται πληροφορίες για τη θέση του καλούντος σύμφωνα με το άρθρο 26, παράγραφος 5, της οδηγίας 2002/22/ΕΚ, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2009/136/ΕΚ;

3. Συνάδουν οι εθνικές νομοθετικές ρυθμίσεις που θεσπίζονται στο σημείο 4.5.4. της διαδικασίας για την πρόσβαση των συνδρομητών και/ή των χρηστών στις υπηρεσίες των αρχών που παρέχουν υπηρεσίες έκτακτης ανάγκης (ως ίσχυε από τις 11 Νοεμβρίου 2011 έως τις 15 Απριλίου 2016), όπου προβλέπεται μεν, μεταξύ άλλων, ότι οι πάροχοι δημοσίων δικτύων κινητής τηλεφωνίας οφείλουν να παρέχουν πληροφορίες για τη θέση του καλούντος με την ακρίβεια της καλύψεως του σταθμού βάσεως (τομέα) (Cell-ID), αλλά δεν εξειδικεύεται η ελάχιστη ακρίβεια (υπό όρους αποστάσεως) με την οποία οι σταθμοί βάσεως πρέπει να εντοπίζουν τη θέση του καλούντος ή η πυκνότητα (υπό όρους αποστάσεως) στην οποία πρέπει να είναι κατανοημένοι οι σταθμοί βάσεως, με το άρθρο 26, παράγραφος 5, της οδηγίας 2002/22/EK, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2009/136/EK, το οποίο ορίζει ότι οι αρμόδιες κανονιστικές αρχές θεσπίζουν κριτήρια για την ακρίβεια και την αξιοπιστία των παρεχόμενων πληροφοριών σχετικά με τη θέση του καλούντος;
4. Εάν οι απαντήσεις που θα δοθούν στο πρώτο και/ή στο δεύτερο ερώτημα είναι ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να εξασφαλίζουν την παροχή των πληροφοριών για τη θέση του καλούντος δυνάμει του άρθρου 26, παράγραφος 5, της οδηγίας 2002/22/EK, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2009/136/EK, και/ή η απάντηση που θα δοθεί στο τρίτο ερώτημα είναι ότι η εθνική νομοθεσία αντικείται στο άρθρο 26, παράγραφος 5, της οδηγίας 2002/22/EK, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2009/136/EK, το οποίο ορίζει ότι οι αρμόδιες κανονιστικές αρχές θεσπίζουν κριτήρια για την ακρίβεια και την αξιοπιστία των παρεχόμενων πληροφοριών για τη θέση του καλούντος, υποχρεούται ο εθνικός δικαστής, όταν καλείται να αποφανθεί επί αιτήματος αποζημίωσης, να διαπιστώσει ότι υπάρχει άμεση αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της παραβάσεως του δικαίου της Ένωσης και της ζημίας που υπέστησαν οι ιδιώτες ή αρκεί η διαπίστωση ότι υπάρχει έμμεση αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της παραβάσεως του δικαίου της Ένωσης και της ζημίας που υπέστησαν οι ιδιώτες, όταν, βάσει των διατάξεων της εθνικής νομοθεσίας και/ή της εθνικής νομολογίας, δύναται να θεμελιωθεί ευθύνη ακόμη και εάν διαπιστωθεί η ύπαρξη έμμεσης αιτιώδους συνάφειας μεταξύ των παρανόμων πράξεων και της ζημίας που υπέστησαν οι ιδιώτες;

(¹) Οδηγία 2002/22/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, για την καθολική υπηρεσία και τα δικαιώματα των χρηστών όσον αφορά δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία καθολικής υπηρεσίας) (ΕΕ 2002, L 108, σ. 51).

(²) Οδηγία 2009/136/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2009, για τροποποίηση της οδηγίας 2002/22/EK για την καθολική υπηρεσία και τα δικαιώματα των χρηστών όσον αφορά δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών, της οδηγίας 2002/58/EK σχετικά με την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και την προστασία της ιδιωτικής ζωής στον τομέα των ηλεκτρονικών επικοινωνιών και του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2006/2004 για τη συνεργασία μεταξύ των εθνικών αρχών που είναι αρμόδιες για την επιβολή της νομοθεσίας για την προστασία των καταναλωτών (ΕΕ 2009, L 337, σ. 11).

Προσφυγή της 29ης Ιουνίου 2018 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Βασιλείου της Ισπανίας

(Υπόθεση C-430/18)

(2018/C 352/22)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: T. Scharf, J. Rius, G. von Rintelen)

Καθού: Βασίλειο της Ισπανίας

Αιτήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, μη έχοντας θεσπίσει, πριν από τις 18 Σεπτεμβρίου 2016, όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί με την οδηγία 2014/92/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 2014, για τη συγκρισιμότητα των τελών που συνδέονται με λογαριασμούς πληρωμών, την αλλαγή λογαριασμού πληρωμών και την πρόσβαση σε λογαριασμούς πληρωμών με βασικά χαρακτηριστικά (¹), ή, εν πάση περιπτώσει, μη έχοντας ανακοινώσει όλες τις διατάξεις αυτές στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 29, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας·
- να επιβάλει στο Βασίλειο της Ισπανίας, βάσει του άρθρου 260, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, ημερήσια χρηματική ποινή 48 919,20 ευρώ, με ισχύ από την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως η οποία διαπιστώνει τη μη τήρηση της υποχρεώσεως προς θέσπιση ή, εν πάση περιπτώσει, ανακοίνωση στην Επιτροπή των διατάξεων που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωση προς την οδηγία 2014/92/ΕΕ·